

[Hagen Hagensen]

være med til at hjælpe os fremad, ikke mindst vedrørende betalingsbalancen.

Hvad er det, vi søger at nå frem til her? Det er vel atter at gøre en krone en krone værd og undgå, at den bliver ved med at blive udhulet. For at klare den opgave er det bl.a. nødvendigt at begrænse forbruget i forbindelse med denne helhedsløsning, og derfor synes jeg, der var noget, hr. Lykketoft glemte før, da han talte om den bundne opsparing. Man må da erkende, at forbruget hos langt, langt de fleste – hvad enten det så er 8½ pct., der rammes af den bundne opsparing, eller et andet antal – er for stort, og hensigten er derfor at begrænse forbruget.

Så vil jeg gerne understrege, hvad bunden opsparing er. Det er, hvad der står. Det er altså ikke nogen skat, det er et beløb, der kommer tilbage. Vi har drøftet, på hvilket grundlag man skulle udskrive den bundne opsparing, og har altså valgt – jeg må erkende, at jeg heller ikke kan se, man kan vælge noget andet – som beregningsgrundlag den skattepligtige indkomst. Man kunne have taget et hvilket som helst andet, det erkender jeg, men skulle man tage det mest nærliggende, må den skattepligtige indkomst, uanset hvor spinkelt og forkert begrebet kan være, nok være det, der bærer bedst igennem.

Der er gjort bemærkninger om, at man kunne have brugt bruttoindkomsten, og nogle har ment, at man skulle bruge husstandsindkomsten – hvad det så end er for noget – eller socialindkomsten, men jeg vil blot sige om disse ting, at der indgår deri komponenter, som gør dem ganske uegnede til at udmåle en bunden opsparing ud fra. Jeg synes, at når vi skal have en bunden opsparing, er det, der sker her, så rimeligt, som det nu kan være.

Der er ved det ændringsforslag, der er stillet af ministeren, draget omsorg for, at ægtefæller opnår en større lighed i forbindelse med den bundne opsparing. Jeg erkender – og det gør vi vist alle – at vi ikke kan opnå ligheden fuldt ud.

Så vil jeg gerne understrege, når man taler om, at baggrunden for beregningen af den bundne opsparing ikke skulle være i orden, at der i loven er indført en dispensationsadgang, og jeg håber, man vil anvende denne adgang på en rimelig måde efter en konkret bedømmelse, hvis der er en forringet evne til stede til at foretage denne opsparing. Det er

givet, at man ikke umiddelbart, som det har været krævet under det udvalgsarbejde, vi har haft, kan komme og fastlægge nøjagtigt, hvordan dette eller hint skal foregå. Det er en konkret afvejning. Men hvor der er tale om væsentligt ændrede forhold som årsag til, at man ikke har evne til at tage del i den bundne opsparing, må naturligvis alle forhold, ikke blot selve indkomsten og den mulige nedgang, der kan være i den i det år, man er inde i, men også formuen og dennes bestanddele, navnlig med henblik på dens likviditet, være afgørende.

Jeg har dvælet lidt ved dette, fordi jeg synes, det er væsentligt at få frem, at der faktisk skal være evne til stede for at deltage i den bundne opsparing. Målet er jo at begrænse forbruget, og hvis evnen ikke er til stede, må man give dispensationen.

Så skal jeg blot gøre nogle bemærkninger om det, der fra den venstre side af salen siges i betænkningen, nemlig at den bundne opsparing ensidigt skulle være vendt mod lønmodtagere, og et andet sted står der, at den er vendt mod lejere, altså modsat dem, der bor i egen bolig. Ja men hvad er det dog for noget? For det første rammer den alle, og det er jo ikke alle, der er lønmodtagere. Det er jo alle, der kommer ind under ordningen, og når man siger, at den ensidigt er vendt mod lejere, er det også forkert, for de, der har egen bolig, har faktisk en udgift, der er langt større, selv om en del af det beregnes efter det nuværende skattesystem på en sådan måde, at de ikke også skal svare skat deraf. Men hvad har lejerne fået ganske mange steder, så snart der er tale om, at de bor i almenbygget byggeri? De har fået en ganske betragtelig offentlig støtte på den ene eller den anden måde. På den måde kan man ikke udmåle tingene. Vi drøftede det med en deputation, der mødte for udvalget i går, og de afviste heller ikke den betragtning, selv om de kom og plæderede for – hvad jeg godt forstår – at de følte, at den bundne opsparing ville komme til at ramme dem, der havde ikke helt ringe huslejeløb at betale.

Jeg vil godt sige lidt om, hvordan alt dette opfattes ude omkring. Nu kommer der jo ikke så mange dagblade i denne tid, men da jeg forleden dag ikke kunne komme ind her umiddelbart og tage del i mødet fra dets begyndelse, kom jeg ned i en tobaksforretning, hvor man viste mig Aktuelt. Deri var der fem